

AZMİN ZAFERİ

Haziran ayının sıcak günlerinden biriydi. Bahar yağmurları yeni bitmişti ama Gülden'in gözünden düşen yağmurlar o gün her yeri ıslatmaya yetmişti. Gülden'in sessiz yağmurları, mutluluğun ve başarının gözyaşlarıydı. Annesi de babası da Gülden kadar mutlu ve duygu doluydular. Bir mezuniyet hiç bu kadar gurur verici olmamıştı.

Gülden'in annesinin gözünün önünden yaşadıkları geçti. Gülden, ağaçların kardan bembeyaz olduğu, gelin gibi donandığı soğuk bir kış gününde doğmuştu. 2.500 gram doğan kızlarının doğum sırasında yaşanan sorun nedeniyle kalça çıkığı olması, ailenin bütün sevincini yarıda bırakmıştı. Sağlıklı bir erkek çocuğundan sonra küçük kızlarının kalça çıkığı, tüm aileyi sessiz bir yasa boğmuştu. Memur bir baba, ev hanımı bir anne, 9 yaşlarındaki ağabeyden oluşan bu küçük, çekirdek aileye katılan minik prenses, gül gibi yüzü ile ailenin her ferdine hem mutluluk hem hüznü getirmişti. Annesi, 'Gülden' ismini o minik yüzünün güzelliğinin güllerden geldiğini düşünerek koymuştu. Aksak bacağı çocuğukluğundaki o mutluluğu, neşeyi kaybettirmemişti. Ağabeyinin onu iteklemelerine bile aksak bacağı ile direnmeyi bilmişti. Çocuğunda gülen yüzü solmadı.

İlkokuldaki, öğrencilik günleri biraz daha zor geçmişti. Çocuklar, kimi zaman acımasız olabiliyorlardı. Okulun yaramaz ve serseri çocuklarının arkasından total, total diye seslenmeleri, Gülden'i biraz üzse de; okuldan uzaklaşması için yıldırımaya yetmedi. Arkadaşları teneffüste ip atlayıp, top oynarken, onun sınıfta ders çalışmaktan başka yapacak birşeyi yoktu. Üçüncü sınıfta bacaklarında saatler süren ağrılar oluştu. İlk başta ailesini üzmemek adına onlarla birşey paylaşmadı ama artık ağrıdan ağlamaya başlayınca ailesinden saklamanın imkanı kalmamıştı. Annesi kızının peşinde hastane hastane, doktor doktor gezdi. İltihaplı romatizmanın bir türüne yakalanmıştı ne yazık ki. Hergün bir avuç ilaç içmek zorunda kalıyordu. O günlerde doktor olmayı kafasına koymuştu. Acımasız hayata karşı güçlü olmak, hastalara yardım etmek ve hastalıklarla mücadele etmenin yolunun doktor olmaktan geçtiğini düşündü. Artık hedefi belliydi doktor olmak. İlkokulu birincilikle bitirdi. Sıradan bir ilkokuldan, anadolu lisesini kazanması herkesi şaşırtmıştı. Evet ilkokulda başarılı bir öğrenciydi ama sınavda bu kadar başarılı olmasını kimse beklemiyordu. Bir yanda okulunu bırakmış, ele avuca sığmaz oğulları İsmail, bir yanda arkadaşlarının total diye seslendikleri, okulunu başarılı ile bitiren Gülden. İsmail'in okulu bırakması, Gülden'in başarısını gölgeledi ama yine de annesi kızıyla sessizde olsa büyük bir gurur yaşıyordu. İsmail'e laf geçirmenin imkanı yoktu. Gündüz uyuyor, geceleri sokaklara çıkıyordu. Gittiği yerleri de gördüğü kişileri de hiç kimse bilmiyordu. Bazen bir kavgaya tutuşup, yara bere içinde eve geliyordu, bazense sır oluyor, eve hiç uğramıyordu. Gülden ise anadolu lisesinde yabancı dil öğrenmenin, arkadaşları ile arasındaki farkı kapatmanın derdi ile çırpınıyordu. Okuldaki diğer arkadaşları özel okullarda okumuş, her türlü imkana sahiplerdi. Gülden ise öğretmenlerinin peşini bırakmadan çok çalışarak, kısa sürede açıklarını kapattı. Uyumlu ve sakin kişiliği ile her ortama uyum sağlamayı bildi. Zorlu geçen ortaokul ve lise yıllarında en zor dönemi lise son sınıftı. Üniversite sınavının stressi bütün ailenin üzerine çöktü. Annesi, kızı için dualar ediyor, aynı zamanda çok endişeleniyordu. Gece gündüz ders çalışması, tek hedefinin tıp olması annesini korkutuyordu. Kızının hasta olmasından veya hedefine ulaşamazsa hayal kırıklığına uğramasından endişe ediyordu.

Annesinin aklına Gülden'le konuştuğu geceki sözler geldi. Bir gece, geç saatte kızının odasının ışığını açık görünce odasına girdi. Kızının yatağının başucuna oturup, 'Gül kızım, bu kadar yorulmana çok üzülüyorum, ne olur biraz nefes al, kazanamazsan canın sağolsun, hasta olma ne olur' dedi. Gülden ise 'annem sen benim canımsın, sen de biliyorsun ben hayata bir sıfır yenik başladım, çok çalışırsam bu hayatta galip gelebilirim' dedi. Kısa hayatının güzel bir özetiydi. Doktor olursa; hastaların psikolojisini bildiği için onları anlayacaktı, hastalara bir parça da olsa umut olabilecekti, insanların yaralarına uzanabilecekti, doktor olursa arkasından total diye hitap edilmeyecekti..... bu ve daha bir çok şey için doktor olması şarttı.....Rüyalarında hep koştuğunu görüyordu, dur durak bilmeden, nefes nefese koşuyordu. Rüyalarında bir de doktor olduğu hastaneyi

görüyordu.Ayakta uzun süre kaldığında ağrıyan bacağı ile koşması imkansızdı ama doktor olması değil....

İsmail'in karıştığı bir kavga nedeniyle cezaevine girdiği ilk günlerde, Gülden'in sınav sonucu açıklandı.O sabah, annesi, babası ve Gülden'in heyecandan kalpleri yerlerinden fırlayacakmış gibiydi.Birkaç gün önce yaşadıkları üzüntü, Gülden'in heyecanı ile birleşince annesinin tansiyonu birden çıktı.Sonuç bekledikleri gibiydi, hayata bir sıfır yenik başlamış kızları hedefini tutturmuştu.Artık evde bir doktor adayı vardı.Bir yanları kırık bir yanları mutlu, bir yanları umut dolu, bir yanları umutsuz.... binlerce tarifsiz duygunun içindelerdi.Hep birlikte ağladılar, babalarının senelerdir emeği, annesinin hergün okula götürüp getirmeleri, uykusuz geçen geceler, yaşanmamış teneffüsler, gidilmemiş doğumgünü partileri, konserler..... yaşanmamış herşeye karşılık, kazanılmış en büyük zaferdi.Ailenin en büyük gururu ve mutluluğuydu.Gülden, 'ağabeyim de burada olsaydı' dedi ancak annesinin ve babasının üzüldüğünü anlayınca, boğazına birşey düğümlendi ve sustu.Hayata sağlam bir çift bacakla galip başlayan İsmail ile, hayata mağlup başlayan Gülden'in hayalleri, dünyaları farklıydı.

Üniversite günleri de kolay geçmedi.Sabah 06.30'da otobüse binerek güne başlıyor, akşamüstü yorgun argın eve geldiğinde, dersten başını kaldırmıyordu.İsmail, yine başını derde sokmuş, kumar borcu bataklığına düşmüştü.Aynı candan, aynı kandan, aynı ailede, aynı sevgiyle büyütülen iki kardeş nasıl bu kadar farklı olabiliyordu?Birisini ailesi için canını verebilecek iken, öbürü borcunu kapatmaları için ailesini arıyordu.Babası büyük bir karar verdi.30 yıllık emeğini yok sayarak emekli oldu ve aldığı tazminatla oğlunun kumar borcunu kapattı.Gülden'in okulu henüz bitmediği için babası bir markette görevli olarak çalışmaya başladı.Kızının okuması için çalışmak ağır gelmiyordu.30 yıllık emeğini oğlu için feda eden baba, kızı için değil markette çalışmak hamallık bile yapmaya razıydı.Kızı, annesinin de babasının da yüzünü kara çıkartmadı.Ders çalışmaktan bozulan gözleri, ağrıyan aksak bacağı, uykusuz geçen gecelerin hiç biri Gülden'i yıldırmadı.Örnek bir evlat, doğru bir insan olarak okulunu tamamladı.

Bugün, o büyük gün.Gülden'in mezuniyetinin günü.Bütün ailenin, özellikle Gülden'in başarısının günü.Annesi ve babası sıralarda Gülden'in diplomasını almayı beklerken, hepsinin içlerinde binlerce duygu savaşıyor, gözlerine hakim olamıyorlardı.Gurur, huzur, keyif, umut, burukluk, yarım kalmışlık, keşkeler, iyikiler... İsmail ilgili yaşadıkları yüzünden bu minik ailenin Gülden'in zaferlerinde büyük kutlamaları olmadı ne yazık ki.Gülden'in kısacık yaşamında sessiz büyük başarıları oldu sadece.....

Üniversite hocası Gülden'i diplomasını almak üzere kürsüye davet ederken o günü, aslında Gülden'in hayatını özetledi.İşte 'Azmin zaferi'

Hatice Kırmızıgül